

Pytania prejudycjalne

1. Czy cechy postaci produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych⁽¹⁾, co powoduje wyłączenie spod ochrony, także wtedy, gdy postać nie ma żadnego znaczenia dla projektu produktu, a jedynym czynnikiem decydującym o projekcie jest (techniczna) funkcjonalność?
2. W wypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Z jakiego punktu widzenia należy oceniać, czy poszczególne cechy postaci produktu zostały wybrane tylko ze względu na funkcjonalność. Czy „obiektywny obserwator” jest decydujący i jeżeli tak, to jak należy go zdefiniować?

⁽¹⁾ Dz.U. L 3, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgerichts (Niemcy) w dniu 27 lipca 2016 r. – Vera Egenberger/Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

(Sprawa C-414/16)

(2016/C 419/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Vera Egenberger

Strona pozwana: Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 2000/78/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pracodawca taki jak pozwana w niniejszej sprawie, względnie kościół w odniesieniu do niego, może wiążąco ustalać we własnym zakresie, czy określona religia kandydata stanowi, ze względu na charakter działalności lub kontekst, w którym jest ona prowadzona, podstawowy, zgodny z prawem i uzasadniony wymóg zawodowy, uwzględniający jego etykę?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy w sporze takim jak w niniejszej sprawie należy odstąpić od stosowania przepisu prawa krajowego – takiego jak w tym przypadku § 9 ust. 1 alternatywa 1 AGG [Allgemeines Gleichbehandlungsgesetz (ogólnej ustawy o równym traktowaniu)] – zgodnie z którym odmienne traktowanie ze względu na religię w przypadku zatrudnienia przez wspólnoty religijne i związane z nimi instytucje jest również dopuszczalne, gdy określona religia jest uzasadnionym wymogiem zawodowym przy uwzględnieniu poczucia tożsamości danej wspólnoty religijnej w świetle jej prawa do samostanowienia?

3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, dodatkowo:

Jakie wymogi należy określić, ze względu na charakter działalności lub kontekst, w którym jest ona prowadzona, jako podstawowy, zgodny z prawem i uzasadniony wymóg zawodowy, uwzględniający etykę organizacji zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2000/78/WE?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, Dz.U. 2000, L 303, s. 16.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 maja 2016 r. w sprawach połączonych T-322/14 i T-325/14 mobile.international/EUIPO – Rezon, wniesione w dniu 28 lipca 2016 r. przez mobile.de, dawniej mobile.international GmbH

(Sprawa C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: mobile.de GmbH, dawniej mobile.international GmbH (przedstawiciel: T. Lührig, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Rezon OOD

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku ósmej izby Sądu z dnia 12 maja 2012 r. w sprawach połączonych T-322/14 i T-325/14;
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok narusza art. 57 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ w związku z zasadami 22 ust. 2 i 40 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾, ponieważ interpretuje utrwalone pojęcie „dowodu używania”, zawarte w art. 57 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i w zasadach 22 ust. 2 i 40 ust. 6 rozporządzenia nr 2868/95 w sposób różny, co jest sprzeczne z ogólnie uznanymi zasadami wykładni metodologii prawnej. Ta różna wykładnia tego samego terminu zawartego w rozporządzeniu nr 207/2009 i w rozporządzeniu nr 2868/95 jest niezgodna z zasadą pewności prawa i jasności prawa. Ponadto Sąd pominął fakt, że zasady 40 ust. 6 i 22 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 wykluczają możliwość opóźnionego przedstawienia dowodu używania w postępowaniu o unieważnienie prawa do znaku oraz że EUIPO nie posiada w tej kwestii żadnego zakresu uznania. Artykuł 57 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 nie ma zastosowania i EUIPO nie powołał się na ten przepis, a tym samym izba odwoławcza w swej decyzji ani Sąd w swym orzeczeniu nie mogą się na nim opierać.

Zaskarżony wyrok narusza także art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim Sąd naruszył prawo poprzez założenie, że art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 ma zastosowanie, nawet jeśli zasady 40 ust. 6 i 22 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 wykluczają możliwość zastosowania tego przepisu do postępowań w sprawie unieważnienia na mocy systemowej wykładni zasady 50 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia nr 2868/95.

Ponadto, nie zostały spełnione wymogi ustanowione w art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ interwenient na żadnym etapie postępowania nie przedstawił żadnego uzasadnionego powodu, dla którego z opóźnieniem przedłożył faktury, którymi dysponował od początku. Sąd zatem nieprawidłowo zastosował art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ – uwzględniając etap, na jakim znajdowało się postępowanie, oraz okoliczności sprawy – nie można było w żadnym wypadku uwzględnić dowodu, który został przedłożony z opóźnieniem. Poza tym Sąd przeinaczył fakty poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego, a w rezultacie faktury przedłożone na etapie postępowania odwoławczego nie stanowiły „dodatkowego” lub „wyjaśniającego” dowodu w tym zakresie.

Sąd nie zbadał również fonetycznych ani koncepcyjnych różnic pomiędzy faktycznie używanymi oznaczeniami, a ogólniej nie oparł się na ogólnym wrażeniu, jakie stwarzają te oznaczenia, lecz uwzględnił jedynie indywidualne elementy, a tym samym nieprawidłowo zastosował art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.